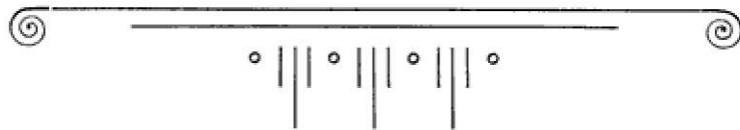

LJUBLJANSKI ZVON

Vsemir.

Nočni čas, kakó si mi prijazen!
V črni plašč je gozd in log odet,
strast, zavist, obup, vse, vse počiva,
v sladkem snu se ziblje širni svet.

Širni svet? O ne, jaz čujem pozno,
roko da v pozdrav mi beli dan.
O kakó vas ljubim, tihe ure,
o kakó je duh moj razigran!

Plove, plove do zvezdá nebeških
in še dalje, in mejá nikjer . . .
O vesoljnost, nedogledna večnost,
kdo, pač kdo umeje te: vsemir?

Med teboj, med nami noč je večna,
zijajoč prepad je in brezdanj.
Kjer za hip zjasni se, tam rodi se
tisoč še nerešenih vprašanj.

Večna noč, prepad zijá brezdanji . . .
Večni dan? O tega ne poznam!
Neumljiv si kaos mi vsemirje,
neumljiv si meni: Kaj in kam!

Kaj in kam . . . O jaz ti pojem himno,
ah, s tresočo pišem jo rokó . . .
Zarja, trka mi na rosna okna ! . . .
Žarki trudno v sen okó zapró . . .

Fran Valenčič.